

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrť leta 1 gld. 50 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrť leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 25. svečana 1881.

List 8.

Iz žitljenja Mavricija Tomana.

IX. Opazke o Kaferski deželi.

(Dalje.)

Koče imajo Kafri iz terstja in vmes nabitih kolov prav čedno sestavljene, le vrata so po navadi zelo nizke, da se mora človek globoko pripogibati, kadar se ven in noter hodi. Koče so po podobi okrogle s tako spleteno streho, da je dež ne premoči. Pohištvo je zelo nbožno, mize, stola in postelje ne poznajo, to vse jim tla nadomestujejo. Postelja je iz nekacega bičja spletena vreča, v katero zlezejo, kadar grejo k počitku. Sukno pa, s katerim so čez dan pokriti, porabijo za zglavje. Kuhajo v velicih ilnatih loncih, vodo pa hranijo v verčih. Pri jedi rabijo nekake lesene ploščike, žljic in vilc ne poznajo.

Za orožje jim služi lok in pušica, imajo pa tudi velik nož pri sebi. Mériti znajo tako dobro, da s pušico Kafer ptico na drevesu ubije. Trideset korakov od človeka oddaljeni, ga prestrelijo skoz in skoz, in navado imajo pušice, posebno o vojskinem času, s strupom namazati, in vsakdo, zadet od take pušice, mora umreti. Vojsko ljubijo, pa se ne bojujejo dolgo, temuč gledajo, da sovražnika prekanijo, ki se potem precej v beg spusti. Zmagovavec poropa vse, požge hiše, zapuščene žene in otroke pa v sužnjost odpelje. Pridobljenega kraja je toliko časa gospodar, dokler zopet močnejši njega ne premaga.

V Kaferski deželi je veliko knezov in kraljičev, nad vsemi pa je cesar Monomotapaški, ki je bil nekdanj mogočen in je imel veliko kraljestvo. Zadnje čase pa so se bratje med seboj sperli in kraljestvo razkosali. Palača črnega veličanstva, kakor sem slišal, je ravno tako narejena, kakor vse druge koče.

Stermeti mora človek, kako lične reči izdelujejo Kafri, ko vendar družega orodja nimajo, kakor nekaj železnega, katero je komaj deset soldov vredno. Pri delu sedijo na tléh in rabijo roke in noge. Na tak način izdelujejo naj lepši zlate gumbe, razne podobe, ktere Portugalci in Azijanci iz najboljših stanov nosijo. Še bolj umetni so zlati trakovi, spleteni iz zlatih šibic, ki se dajo zvijati in zložiti, kakor svilni, in imajo umetno narejene šopke na konci. Izdelujejo pa še mnogoverstne druge reči.

Portugalci s Kafri dobro kupčijo delajo, posebno s suknom, steklenino, kar dostikrat denarje nadomestuje. Poglavitno blago za kupčijo so tudi slonove kosti, katerih veliko dobivajo, kajti sloni živé pa njih v tropah po samotah in gojzdih. Zobje imajo večkrat tako velikost, da imata enega dosti dva moža na drogu nesti. Da pa Kafri toliko zob dobijo, lovijo slone po raznih načelih, ali v jame ali pa še drugač, česar ne smém zamolčati. Lovci se namazejo z neko mastjo ali oljem, ki terdijo, da slone omami. Ako taki lovci samega slona na prostem dobijo, ga obstopijo z orožjem; tisti, ki za njim stoji, verže z vso močjo sulico ali pušico na-nj. Slon se oberne in hoče sovražnika preganjati, pa že mu drug lovec zopet sulico ali pušico zasadi; to toliko časa počenjajo, da se slon mertev zgrudi. Največi slonov sovražnik je nosorog ali rinoceros, ki ima nad nosnicami skoraj vatel dolg rog, s katerim skuša slona v trebuh napasti, in mu ga preterga. Ako ga zmaga je po slonu; ako pa zgreši, nosoroga slon podčere, z zobmi prebode in z nogami do mertvega pohodi. Nosorogov rog je črnkast in rabijo ga za zdravilo v raznih boleznih. Tudi delajo iz njega kozarce, peratane in take reči. Od slonovih lastnost bi se dalo še marsikaj povedati, ravno tako tudi o morskem konju, o krokodilu in velikih želvah. Znamenita je tudi električna riba, katero Portugalci „tremador“ imenujejo. Nahajajo se po ondotnih gojzdih razne ropne živali, mnogotera divjačina za lov, vmes tudi veliko ptic. Veliko se dobiva tudi zlatega peska, ktereга vsak lahko nabira... Srebra ni lahko dobiti. Med sitne in nadležne živali štejejo tudi komarje in druge sitne muhe, pa mravlje, pred kterimi se ne dá nič skriti in obvarovati.

Omenim naj še, da se je nečistost in gerdo življenje med zamorci zelo vkoreninilo... Tega so tudi Portugalci krivi, ki slabe zglede dajejo in tako življenje je vzrok, da se dajo ti divjaki tako težko spreobrniti... Vendar sem pa v kratkem času svojega bivanja med zamorci več odraščenih in veliko otrok kerstil. Obnašanje jezuitov bilo je vselej tako, da so jih zamorci, kakor tudi drugi Evropejci spoštovali in častili. (To spričuje tudi David Livingstone, ki je l. 1854 obhodil portugalske naselbe v južni Afriki. London 1857, p. 382). Pa kako se svet spreminja! V enem trenutku bili so jim (jezuiti) najboljši ljudje, v drugem že najhudobnejši, in ravnali so ž njimi, kakor s hudodelci! Da pa bralcem

ne bom nadležen s pripovedovanjem navadnih reči, hočem zopet svoje življenje nadaljevati.

(Dalje sledi.)

Sv. Jožef.

(Dalje.)

Kdor bi hotel svetega Jožefa vsaki mesec en dan posebej ali sam, še bolje združeno s celo hišo častiti, bi si lahko odbral te-le naslednje dneve, kakor berem v starih bukvicah, že pred 100 leti natisnjenih, nekega karmelita.

Za prosinac: 23. dan — god poroke sv. Jožefa z Marijo. — Prosi ga posebej, da obraniš stanovsko čistost; ako si v sv. zakonu, da obraniš zakonsko zvestobo in ljubi hišni mir.

Za svečan: 2. dan — god njegovega darovanja. — Ta dan sta Marija in Jožef Jezusa v tempeljnu darovala. — Daruj sebe in vse svoje posredoma Jožefa in Marije v službo Božjo in prosi ju, da ti pri Jezusu sprosita živo vero, zlasti pri službi Božji.

Za sušec: 19. dan — god sv. Jožefa. — Po zgledu sv. Terezije ga ta dan prosi kake posebne milosti, ktera se ti naj potrebnejši zdi; in prejel jo boš, ako le s terdnim zaupanjem prosiš.

Za mali traven: 3. nedeljo po veliki noči je praznik varstva sv. Jožefa. — V novič se preserčno izroči njegovemu varstvu, ter ga prosi, naj pomnoži tvoje zaupanje vanj, in skerbi, da širiš njegovo čišenje pri družih.

Za veliki traven: praznik vnebohoda Kristusovega je tudi začetek nebeške slave sv. Jožefa; ker ta dan je z Gospodom šel v nebeško veselje. — Prosi ga, naj ti sprosi preserčno hrepenenje po nebeškem veselji in resnično zaničevanje vsega posvetnega.

Za rožnik: 4. nedeljo tega mesca časti pokoršino sv. Jožefa, s katero se je odtegnil grozovitosti Herodovi po begu v Egipt. — Prosi ga za milost urne in radovoljne pokoršine iz čiste ljubezni do Boga. Izvoli si svetega Jožefa za čuvaja in vseh popo-
nevarnostih.

Za mali serpan: 20. dan tega mesca obhajaj spomin njegove smerti. — Prosi ga za srečno zadnjo uro, da umerješ v rokah Jezusa, Marije in sv. Jožefa.

Za veliki serpan: 10. dan, v god sv. Lavrencija, se spomni na vernitev sv. Jožefa iz Egipta. Prosi ga za živo vero in za tolažbo v vseh nadlogah.

Za kimovec: 3. nedeljo tega mesca se spomni tistih bolečin, s katerimi sta Marija in Jožef dvanajstletnega mladenčca Jezusa iskala. — Prosi ga za resnično skesano serce; veš, da z grehom Boga zgubiš.

Za vinotok: 15. dan, v god sv. Terezije, se spomni, da je bil sv. Jožef od vekomaj izvoljen rednik Kristusov in ženin Marijin. — Hvali Boga, po zgledu sv. Terezije, da te je odbral za večno veselje in zveličanje, in prosi sv. Jožefa s terdnim zaupanjem, naj ti pomaga, da svojega izvoljenja z nobenim grehom ne zgubiš.

Za listopad: 19. dan, v god sv. Elizabete, se spomni preserčne britkosti, v kateri je sv. Jožef mislil zapustiti svojo prečisto nevesto Marijo. — Prosi ga, naj ti pomaga v dušnih britkosti, v vestnih dvomih, o ohranjanju dobrega imena, in naj ti sprosi preserčno detinsko ljubezen do Marije.

Za gruden: 24. dan obhajaj spomin prenočevanja staršev Božjega Deteta, katerih Betlehemci niso hotli pod streho vzeti. — Stori ubogim, kar bi storil Jožefu in Mariji, ako bi te prenočevanja prosila. Prosi sv. Jo-

žefa, naj v svoje varstvo vzame vse tvoje časne zadeve; prosi ga pa še posebno, naj ti pomaga, da Jezusa v sv. Obhajilu vselej vredno prejmeš.

Tako zvesti častivci sv. Jožefa vsaki mesec posebej en dan v njegovo čišenje posvetijo. In to jim bo gotovo v velik dobiček.

K temu pa še nekaj. Današnje splošne žalostne razmere so dobre ljudi nagnile, da marsikaj premištujejo in si glavo belijo, kako bi v okom prišli splošnemu propadu družinskega življenja, kako bi se vendar kaj pomagalo zlasti delavnemu stanu, ki je današnje ču-
res v tako žalostnih zadevah, da se Bogu smili! Ali vse modrovanje pozveto ne bo nič izdalo, ne bo pomagalo. Srečna rešitev tega resnobnega in zares potreb-
nega vprašanja je mogoča le v keršanstvu. Naj se to današnje vprašanje še tako na drobno rešitari po vsih zbornicah; vsi sklepi bodo zastoj in brez pravega vspeha, dokler ne bodo postavljeni na podlagi sv. Jezusove vere. Sv. vera nima le naukov, posameznim ljudem primerjenih; sv. vera ima in daje bistvene načerte keršanskemu družinskemu redu, v katerem edinem delavni, pa tudi vsak drugi stan svojo pravo in resnično srečo zadobiti in vterditi zamore.

In v tem oziru se mi naslednja misel dobra, času primerjena in koristna zdi.

Sv. Jožef je bil kraljeve rodovine. Njegovi pradedi so bili kralji izraelskega ljudstva. Vendar je bil tesar. Terdo je delal s svojimi rokami in v potu svojega obraza je služil vsakdanji kruh sebi in svoji družini. Tudi mi smo visocega stanu, po sv. kerstu smo vsi otroci Kralja vseh kraljev, otroci smo Božji, bratje in sestre Jezusa Kristusa. In vendar smo vsi k delu obsojeni; in večidel ljudi živi zares v revnem, milovanja vrednem stanu, ter móci svoj vsakdanji kruh s potom svojega obraza. Tako so med nazarečkim tesarjem in keršanskim delavcem zares enakosti in zadeve, ki zamorejo delavnega človeka oserčiti in povzdigniti, da je s svojim stanom zadovoljen in ga še vesel.

Sv. Jožef je toraj ne le patron vsi katoliški cerkvi; temuč on je še posebno patron in predpoda keršanskemu delavcu. Pa sv. Jožef je patron ne le rokodelc ali smo tesarju; on je tudi patron km tu; sploh vsim, ki si z rokami svoj vsakdanji kruh služijo.

Vsim je sv. Jožef prelep zgled vseh čednost, ktere so delavnem človeku potrebne. Za gotovo se mi zdi, da ravno čišenje sv. Jožefa je prav imenitno sredstvo, je prav zdaten pripomoček, ktereга nam previdnost Božja sama ponuja, da se reši in za keršanstvo zopet pridobi delavno ljudstvo, ktereга nekeršanske načela in razno šuntanje in podpihovanje vedno bolj in bolj v nesrečo ženejo. S čišenjem sv. Jožefa bi se delavni stan keršansko prenovil, in družinski red bi se otél propada, ki ga sedanje žalostne čase hoče požreti. In z delavnim stanom, ako se z mogočno priprošnjo sv. Jožefa prenovi, bo pomagano vsemu človeškemu rodu.

Kdor toraj čišenje sv. Jožefa podpéra in množi, zlasti med delavnimi stanovi, in ga jim kaže kot patrona keršanskega delavca in kot prelep zgled vseh domačih in družinskih čednost, on opravlja zares blagreno, imenitno delo; on podpéra namene Božje previdnosti, ki gotovo ni zastoj postavila te prelepe in svitle zvezde na obzoru nebeških svetnikov ravno v naših časih.

In kdor sv. Jožefa posebno časti, on ravno s tem pospešuje tudi čišenje Marije, preblazene neveste njegove. Kako ljubo je nebeški kraljici čišenje njenega deviškega ženina sv. Jožefa, in kako naj bi vsi vdani otroci Marijini to čišenje množili, vidimo v življenji sv. Terezije, te posebne častivke sv. Jožefa.

Enkrat, na praznik Marijinega vnebovzeta, je sv. Terezija premišljevala pregreške svojega pretečenega

življenja in jih je britko obžalovala. Pri tem je imela čudno prikazen. Zdelo se ji je, da je s snežno-belo obleko ogernjena. Ljuba Mati Božja je bila ob njeni desnici; ob levi pa je bil sv. Jožef. Oba sta svetnico ogernila s prelepo belo obleko. In preblazena Devica Marija je sv. Terezijo za roko prijela ter jo zagotovila, kako ljubo je njej, da njenemu prečistemu ženinu tako zvesto služi in njegovo češenje razširja tudi pri družih.

Kdor torej sv. Jožefa zvesto časti, v vseh svojih potrebah pri njem pomoči išče, se njegovi mogočni prošnji z detinskim zaupanjem priporočuje in z zvestim posnemanjem njegovih čednost njegovoga varstva se zagotavljuje; in ako še več stori, da z modro vremo tudi druge k češenju Marijinega ženina napeljuje in družbo vednega češenja sv. Jožefa pospešuje, nove ude te lepe družbe nabira, in sploh po svoji moči to češenje širi: on si nakloni posebno ljubezen Marije, nebeške kraljice; on si tako Marijino hvaležnost služi in si pridobi posebno pravico do njene mogočne priprošnje. Pravemu častivcu bota Jožef in Marija sprosila resnično obžalovanje in odpušnje njegovih grehov, ter mu bota pomagala do svatovskega oblačila posvečujoče gnade Božje, da bo deležen nebeškega ženitovanja. Ni mar to zveličanski sad češenja sv. Jožefa? Mar nas ta misel ne bo vnela, da vsak po svoji moči pospešuje in množi češenje tolikega svetnika, svetega Jožefa?

Kaj čemo toraj storiti? Zraven že poprej povedanega, kako lahko posebno častimo sv. Jožefa, naj omenim te le prigodbe: Pobožne nune, ktere hudobni svetgerdo černi in sovraži, učijo brez plače mnogo keršanskih deklic. Zraven družih lepih naukov so v neki šoli napeljale svoje učence, da so združeno častile sv. Jožefa vsak dan mesca sušca, kakor navadno v velikem travnu Marijo častimo. *) Napravile so dobre nune mali altarček z lepo podobo sv. Jožefa, pred katero so prižgale tudi lučico, in deklice so nanašale raznih spomladanskih cvetlic, ktere so v čednih šopkih pred njegovo podobo postavile. V češenje sv. Jožefa so vsak dan pred tako ozaljšanim altarčikom nekaj molitvic opravile in tudi orepevale v njegovo čast.

Prava ljubezen je zares iznajdljiva. Pobožne nune so svojim učenkam živo popisovale veliko moč in veljavo, katero sv. Jožef zdaj v nebesih ima pri Jezusu in Mariji. Zato so malim deklicam priporočevale, naj vsaka ta mesec kaj posebnega prosi sv. Jožefa. In to posebno prošnjo naj vsaka napiše na čeden listek, kterege naj sv. Jožefu v nebesa pošlje, kot malo pisemce. Pred podobo sv. Jožefa pa so postavile malo skrinjico, v katero so majhne deklice oddajale svoje pisma do sv. Jožefa. Vsak dan je šlo po več pisem, tudi zapečatenih, na to nebeško pošto. Vsako pisemce je imelo napis do sv. Jožefa. Kaj lepo nedolžni so bili ti napisi. Eno je bilo: „Svetemu Jožefu na lepem nebeškem tronu“; drugo: „Sv. Jožefu v deželi zveličanih“; drugo „Sv. Jožefu, sirotinskemu očetu“. — In lahko si mislimo, kaj vse je nedolžna otroška domišljija pisala temu nebeškemu očaku. Eno pisemce odprimo in pogledjmo, kaj piše revna deklica, kateri so oče umerli. Mati njena, ki je mogla skrbeti za dva majhna otroka in še za svojo ostarelo, onemoglo mater, je hodila na delo k drugim, da si je s svojo veliko pridnostjo prislužila po 50 soldov na dan. Kaj toraj je pisala hčerka te uboge vdove Jezusovemu redniku? Pisala je: Sveti Jožef! Pravijo, da si ti tako dober; usmili se toraj nas! Mi smo tako revni, kakor si bil ti, kedar si bil v Egiptu. Mati velikrat nimajo

*) Češenje Marije Device v velikem travnu sploh imenujemo „Marijine Šmarnice“. Češenje sv. Jožefa v sušcu bi po moji misli imenovali „Jožefove Vijolice“. Ali ne?

nič kruha, da bi ga nam dali. Oh, mi smo zares revni! Ako nam pomagaš, te bom prav rada imela. Zato pa sklenem svoje pisanje... in sem vedno tvoja častivka L. R.

In tisti dan, ko je to pisemce šlo na malo pošto sv. Jožefa, pride dobra gospa k učiteljici, ki jo poprašuje, če bi ji mogla priporočiti kako malo, revno deklico 9 ali 10 lét staro, da bi prišla véasib k njeni hčerki, ki je v teh letih, in kateri bi njena hčerka podelila kako oblačilce, ali ji dala kaj živeža, ali tudi kak sold, kterege si prihrani, da se tako vadi dela usmiljenja opravljati. In modra učiteljica pokaže gospej ubogo siroto, ki je tisti dan svetemu Jožefu pisala in mu poslala svojo otroško prošnjo. In gospa jo je ljubeznjivo sprejela. — Kolika sreča! kakšno veselje ubogi siroti! Z otroško priprostostjo zakliče vesela sirota: „Sveti Jožef je že prebral moje pisemce in mi je urno poslal dobrotnico; pa še dobrotnico, kateri je Jozefina ime!“

In še tisti dan je napisala srečna sirota zopet drugo pisemce, v katerem se presereno zahvaljuje za prejeto milost, ter ga zopet dene na malo pošto sv. Jožefa.

(Konec sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Iz Ljubljane. (Ogovor preč. g. kan. P. Urha pri poroki gosp. J. K. z gosposcično Af. Ty. Kar je vsim znano in nad čemur nihče ne dvomi, hočem Vama — blagorodni g. ženin in velečastita nevesta, zdajle ob kratkem razložiti. Šesti dan po vstvarjenji vesojnega svetá je Bog vpodobil iz ila prvega človeka in mu je vdihnil duhá življenja, dati pa mu je hotel tudi tovaršico, katero je vpodobil iz njegovega rebra, ko je Adam spal. Bila sta tedaj perva zakonska — mož in žena, iz katerih zakona naj bi se po volji Božji človeški rod množil. Vtisnil pa je Bog po svojem neskončno modrem sklepu temu prvemu zakonu dve posebni znamnji, namreč edinst in nerazvezljivost. Pa znano Vama je iz zgodovine, kaj da so pogani in neverci naredili iz zakona, kako da je celo pri judih jela imcnitnost zakona vedno bolj se izgubljati.

Zoper te in take obilne napake, zoper te in tolike nesramnosti, ktere so zakon v starih časih oskrnjale in gerdile, je bilo treba posebnega — nebeškega zdravila. Jezus Kristus, ki je bil zato na svet prišel, da bi spačeni človeški rod prestvaril in prenovil, je svojo veljavo in skerb tudi v to obračal, da bi zakon po božji volji vredil in k pravi časti povzdignil. V Kani Galileji je svatovšino s svojo pričujočnostjo počastil in še celó s pervim čudežem poveličal. Pa tudi s svojo božjo besedo je očitno poterdil, ter judom in aposteljnom dokazal, da zakon po božji naredbi je dve osebi, moža in ženo, sme obsegati; da je iz dveh tako rekoč le eno meso; da je zakonska zveza tako tesna in trdna, da je noben človek razvezati ali raztergati ne more.“ Zato, govori Jezus, bo človek očeta in mater popustil, in se deržal svoje žene in bota dva v enem mesu. Toraj nista več dva, ampak eno meso, kar je tedaj Bog združil, naj človek ne loči. (Mat. 19. 5. 6.)

In kar je Bog-človek zastran zakona osnoval in zapovedal, to so tudi aposteljni, sveti očetje, cerkveni zbori in vesoljna katoliška Cerkev neprenehoma učili, da je Jezus Kristus, naš Gospod, povzdignil zakon k časti in vrednosti sv. zakramenta, v katerem svoje milosti deli zakonskim, da zamorejo svoje težke dolžnosti spolnovati in v sveti, čisti ljubezni skupaj živeti. Zato se smé po vsi pravici reči, da je zakon zares velika skrivnost, ker je podoben zvezi Kristusovi z njegovo cerkvijo. Kar velja od zveze Kristusove z njegovo Cer-

kvijo, to velja tudi od zveze moža in žene v zakonu. Zveza med Kristusom in njegovo nevesto, sveto Cerkvijo, je tesna, ljubeznjiva, sveta, nerazvezljiva; toraj mora zakonska zveza tudi tesna, sveta, ljubeznjiva in nerazvezljiva biti. Ker sta Kristus in njegova Cerkve podoba zakona, zato piše sv. Pavel: naj vsak mož ljubi svojo ženo, kakor sebe; žena pa naj se boji, t. j., spoštuje svojega moža. (Efež. 5, 33.)

Iz vsega lahko razvidita, da je zakon velik zakrament, častitljiv, Bogu prijeten, čist, spoštovanja vreden, podoba in zaumnje naj viših reči.

Da se pa blagi namen keršanskega zakona doseže, imajo zakonski med seboj mnoge dolžnosti, ktere morajo vestno spolnovati. Sveti zakon terja od njih, da naj v miru in ljubezni skupaj živé, dokler jih smert ne loči; da naj si zakonsko zvestobo natančno ohranijo vse svoje žive dni; da naj si butaro zakonskega st. u, ki je mnogokrat kaj težka in težavna, s prijazno tjo polajšujejo; da naj se med seboj k lepemu, keršanskemu življenju po vsi svoji moči nagibajo — od hudega pa odvrtaajo; ob kratkem reči: zakonski naj se med seboj z molitvijo in dobrimi deli posvečujejo: „To namreč je volja božja (piše sv. apostelj Pavel). vaše posvečenje.“ (I. Tes. 4, 3.) Zato nikdar ne pozabite, blagorodni gospod ženin, da po sklenjenem zakonu postanete glava žene, kakor je Kristus glava Cerkve. Vi bote tako rekoč luč, ktera ima celi hiši svetiti. Bodite tedaj svoji gospej vse dni svojega življenja v lep keršanski zgled. Pa tudi Vi, blaga gospodičina, prizadevajte se pripeljati svojega gospoda k Bogu. Kajti že pogani so bili teh misel, da pobožna žena pridobi moža za božanstvo. Zato pravi modri Sirah: „Blagor možu, kteri ima dobro ženo, ker števalo njegovih lét bo še enkrat toliko.“ Zato pa tudi beremo v sv. pismu: „Telesna lepota je nečimerna, — žena, ki se Boga boji, pa hvale vredna.“ Zanašam se tedaj, da Vi, blagorodni gospod, ne bote branili svoji gospej, ko se bo prizadevala tudi Bogu dati, kar je božjega, temveč, da jo bote v tem še tudi podperali in z njo vred delali.

Kakor se bota pa trudila sama sebe posvečevati in eden drugemu v zveličanje biti, tako se neprenehoma prizadevajte od Boga dane si otroke keršansko izrežati, v sveti katoliški veri podučevati, jih z besedo in z lepimi zgledi k čednostnemu življenju z vso skerbjo napeljevati. Koj od začetka skerbite, da jih bota navadila pokoršine, vbogljivosti, ponižnosti, pridnosti in drugih lepih čednost. Bog naj Vama dá to veselje doživeti, da bodo Vajini otroci Vama ravno tako pokorni, kakor sta se dozdej tudi Vidva vedno prizadevala zares otroško pokoršino skazovati svojim ljubim — vse časti vrednim staršem, česar Gospod Bog gotovo ne bo pozabil, ker sam je obljubil, da dobro se bo godilo takim otrokom.

Ker pa vemo, da ne ta, kteri seje ali priliva, je kaj, temuč le ta, kteri daje rast, zato skerbite, da bota božji blagoslov sprosil sebi in svojim otrokom, ne samo z molitvijo, temuč tudi z dobrimi deli.

Ljubi Bog je Vama dal dobre, skerbne, delavne starše, kteri imajo toliko, da bo tudi za Vaju še kaj ostalo; ravno zato v svojem dobrem stanu ne pozabita milošnje deliti, ker s tem zamoreta sprostiti nebeški blagoslov na vse svoje prizadevanja. Posebno Vam, preblaga gospodičina, na serce pokladam, da ker bote z naprej stanovali v gradu, prizadevajte se posnemati nekdanje — pa še tudi mnoge sedanje graščinske gospe. Koliko lepega se bere od njih. Naj bodo tudi Vaše roke mištljive, dobrotljive! Zakaj, pomislite, da ni brez pomena, ko beremo od sv. Elizabete, da mili darovi, ktere je ona nesla revežem, spremenili so se v lepe cvetlice. To je znamenje, da z dobrotami si bote, mila gospa,

sebi in svojemu gospodu spletali naj lepši venec, ktereга Vama bo Bog dal na dan plačila.

In tako naj Vas, blagorodni gospod ženin, spremlja molitev, ktero, kakor zaupam, Vaš v življenji močno spoštovani pa prezgodaj umerli oče pred sedežem božjim ravno zdaj opravljajo — kakor tudi blagoslov Vaše blage matere; — ravno tako naj tudi Vas, blaga gospodičina, spremlja blagoslov, ktereга ste bili toliko srečni ravno prej sprejeti od svojega dobrega očeta in ljube matere; tako naj pa tudi Vaju spremljajo naj preserčniša vošila vsih pričujočih in nepričujočih svatov, kakor tudi mnogih drugih znancev in prijatelov; — in poslednjič tako naj Vaju spremlja zlasti blagoslov, ktereга bom zdaj Vama podelil v imenu sv. Cerkve: tako naj Vaju vsi blagoslovi spremljajo in podpirajo vse dni Vajinega življenja, da bi zakon zdrava, srečna in v Bogu vesela do visoke starosti preživela.

Iz Ljubljane. (*Nekoliko o papežih svetnikih. Zanesljiv vir za papeško zgodovino.*) Papežev, ki so bili na stolu sv. Petra, je po papeškem letniku (*Annuario Pontificio*) 263 z vladajočim Leonom XIII vred. Kacih osemdeset ima čišenje na altarjih, so tedaj med svetnike slovesno prišteti. Med temi je 35 mučencev in 42 spoznovavcev. Evgenij III, učenc sv. Bernarda (vladal od l. 1145 do 1153) in Urban V (1362 do 1370) se od starodavnih časov štejeta med „blažene“, in njuno čišenje je bilo priznано in poterjeno pod papežem Pijem IX. Tudi Urbanu II, ki je v Klermonškem cerkvenem zboru 1185 oklical prvo križansko vojsko za rešenje ss. měst iz rok nevérnikov, je bilo dano ime „blaženi“, in tako ga imenuje Ruinart, ki je popisal njegovo življenje. V preteklem stoletji pod Benediktom XIV se je pričelo preiskovanje „častitljivega“ Inocencija XI (1676 do 1689), da bi se prištel med svetnike.

K temu bodi pristavljeno, da sovražniki papežev in katoliške Cerkve so zgodovino papežev silno presilno pokazili in mnogim grozne pregrehe pripisovali, ki so do čistega izmišljene ali pa strahotno zviksane. Celó v katoliške zgodovinske bukve, leksike itd. se je iz nevednosti in nemarnosti splazilo veliko tacih pošastnih obrekovanj in laži. Preslavni zgodovinar Alojzij Tripepi v Rimu torej že nekaj lét z bistro kritično pilo in z obširno učenostjo po vsih virih preiskuje zgodovino papežev. Iz njegovih periodičnih zvezkov „Il Papato“ sije zdrava resnica in prečudna luč za prijatle resnice. Tega dela poslednji zvezek ima zaznamnjano: „Anno VI. Volume XII. Quaderno LXVIII—LXXII.“

Bogoslovski profesorji, zlasti cerkvene zgodovine, bogoslovske bukvarne, in sploh zgodovinarji naj bi si delo naročili in ga študirali. Še posebno pa take, ki so papeže obrekovali ali pomagali jih obrekovati, vest in poštenje veže, resnice iskati in jo razširjati, da bodo popravljali, kar so skazili in pohujšali.

Kdor bi želel to delo dobivati, se utegne obnerti do: „Sig. Francesco Biagioli, Roma, via delle Muratte 29, ultimo piano.“ Vsaka versta (Series) za prenumeracijo ima 24 sošitkov; cena ene verste je za Italijo 15 lir, za drugo Evropo itd. 18 lir in 60 centezimov. Posamezni zvezki so po 1 liro in 50 centez.

Iz Ljubljane. (*Predstavlanje Kristusovega terpljenja v gornjem Amergavu na Bavarskem. [Dalje.] Jezus k smerti obsojen; Jezus nese težki križ.*) Pilat je zopet vprašal, obnrtjen proti ljudstvu: Ktereга naj vam izpustim, Barába ali Jezusa, in vsa druhal je na en glas zavpila: Ne Jezusa, proč ž njim! Barába nam izpusti! Pismouki so spoznali, da Pilat Jezusa izpustiti želi, zato so ga začeli tudi v tem smerti vrednega tožiti, da se je Sina Božjega imenoval. Mi imamo postavo, so vpili, in po tej postavi mora umreti, ker Sinú Božjega se je

delal. Ko je Pilat to slišal, se je še bolj bal Jezusa obsoditi; seboj v dvorano ga pelje, ter ga začne izpraševati, od kod da je, kaj so njegovi starši; toda Jezus mu na to ni nič odgovoril. Pilat mu reče: Kaj, meni ne odgovoriš? Ali ne veš, da imam oblast križati te, ali pa izpustiti. Jezus mu je na to odgovoril s silno slovesnim glasom, rekoč: „Res imaš oblast me križati ali pa izpustiti, toda te oblasti bi ne imel, ko bi ti ne bila od zgoraj dana. Gospoda, od kterega prihaja vsa oblast, ti ne poznaš, naši starašini in pismouki pa ga poznajo, zato imajo večji greh kakor ti.“ — Te besede so očiten vtis naredile pri vseh poslušavcih in gledavcih. Pilat je šel po teh Jezusovih besedah zopet na pomolje. Pa pismouki z oslepljenim in razdivjanim ljudstvom so komaj Pilata zagledavši na vse gerlo že naproti mu vpili: „Ti nisi cesarjev prijatelj, če tega izpustiš! Zakaj kdor se kralja dela, se upira zoper cesarja.“ Ko je Pilat to slišal, se mu je vidilo, da je pri kraju s pravico; zakaj pri cesarju veljavo imeti, mu je bilo čez vse. Pilat je spoznal Jezusovo nedolžnost, zato ga še enkrat poskusi rešiti. Postavil ga je proti ljudstvu in nekako to rekel: Poglejte tukaj svojega kralja! Spodobilo bi se ga spoštovati in ljubiti, ne pa tako neusmiljeno z njim ravhati. Zdivjano ljudstvo pa zavpije: Križaj ga, križaj! Kaj? vpraša Pilat, vašega kralja bom križal? Cesarja imamo in nobenega kralja! zavpilo je zopet ljudstvo. In to vpitje ljudstva, pismoukov, judovskih duhovnov in starašin je bilo tako narastlo, da Pilata ni bilo več razumeti.

Pilat vidi, da tega zapeljanega ljudstva ne more potolažiti, in bi utegnil še punt vstati, reče si v posodi vode prinesti, in vpricho vsega ljudstva si roke umiva. Zdaj je vpitje nekoliko potihnilo, in vse v Pilata zre. Pilat pa reče: „Jaz sem nedolžen nad kervjô tega pravičnega; vi glejte. Vse ljudstvo pa je zavpilo: Njegova kri naj pride na nas, in na naše otroke! Nato je sedel na sodnji stol in s trepečo roko zapisal: „Jezus je smerti vreden.“ — Strašna krivična sodba! Nesrečni Pilat! spoznal si nedolžnost Jezusovo, spoznal krivico; pa si ga vendar iz strahu pred ljudmi v smert obsodil! — Ko je Pilat v Jezusovo smert dovolil, je berzo nekaj beričev in oslepljenih hlapcev Jezusa popadlo in potegnili so škerlatasti plašč z njega; drugi beriči in vojaki so hiteli po križ, kateri je bil zbit iz težkih brunov; drugi grejo po vervi in lestve, po kladva in žeblje, po gobe in kisa, — z eno besedo, oskerbeli so se z vsem, česar so potrebovali pri križanju. Zagrinjalo je padlo.

Pevski kor stopa zopet na oder; med tem godba milo igra. Godba utihne in pevci so pričeli to-le peti:

Zbor:

O naj svet bi ga častil!...
Že je kelh ljubezni pil,
Zdaj na križu pa razpét
Rešil bo vesoljni svet.

Alt-arija:

Kakor derva Izak nesel
Je za dar na Morijo,
Jezus s trudom križ zdaj nese
Na goró Kalvarijo.

Zbor:

O naj svet itd. (kakor zgoraj).

Po spevu se zagrinjalo vzdigne in zagledali smo Izaka na poti proti gori Morija; nesel je derva, na kterih ima sam darovan biti. Izak je bil predpodoba Jezusa, obloženega s križem na poti proti gori Kalvariji. Druga predpodoba je kazala bronasto kačo v puščavi, ktero je bil Mojzes povzdignil na visok lés; tako je bil

tudi Kristus na križu povišan. Pri tej predpodobi so pevci to-le peli:

Bas:

Glej, pribija in vzdiguje
Tam derhal že Jezusa,
V kači Mozes pojasnuje
S predpodobo Križan'ga.

Zbor:

O naj svet itd. (kakor zgoraj).

Tretja podoba je pa pred oči stavila Mozesa, kateri je kazal na bronasto kačo, opominovaje ljudstvo, naj se zaupljivo na kačo ozira, in kakor je ljudstvo od strupenih kač pikano pri tem pogledu zdravje zadobivalo, tako bodo vsi pri pogledu na križanega Jezusa, kateri vanj verujejo, svojih grehov očišeni. Pevci so pri tej podobi prav razumljivo to-le peli:

Sopran-arija:

Ljudstvo se na les ozira,
Kač ne škod'je pikanje;
S križa pa za nas izvira
Blagor in zveličanje.

Zbor:

O naj svet itd. (kakor zgoraj).

Zagrinjalo je padlo, in godba se zopet oglasi. Nekoliko smo se oddahnili, ter se jeli o krasoti teh predpodob pogovarjati, kar se zagrinjalo vzdigne in zagledali smo na tleh težak križ, na katerem ima Jezus umreti. Zveličar, ko so ga pripeljali, milo na križ pogleda, h križu poklekne in ga ljubeznjivo objame; med tem so vojaki pripeljali dva raztergana razbojnika iz temnih jêč. Vsa sta bila umazana in razkodrana, in vsakemu križ na ramo naložé. Pri tem tako silo žalostnem prizoru je vendar nekaterim pri pogledu teh dveh gerdunov smeh ušel. Jezus vzame radovoljno križ na ramo, rabeljni vzdignejo Jezusa s križem, in ga peljejo med razbojnikoma iz Pilatove hiše skoz mesto proti Kalvariji.

(Dalje sledi.)

Kolednik sv. Miklavža za hišo Gospodovo. Ne vemo boljšega pripomočka za pomoč pri nekem lepem delu, kakor da tu postavimo malo verstic iz osebnega pisma, in zanašamo se, da ne bodo za zlo jemali ne gospod pisavec, in ne blagosereni bralci; sej reč je čisto in zgoli dobri volji prepušena. Pismo se glasi:

Prečastiti gospod!

Prav veliko ste v svoji blagoserenosti pripomogli že za našo cerkev in sem Vam iskreno hvaležen za vse. Potreba je še velika in kaže se še prav mnogo stroškov, če jo hočemo letos le do posvečenja pripraviti. Fara je že zelo terpela in nepričakovano veliko darovala, da mi je težko jo za vse še nadlegovati; zato se oziram tudi še po pomoči od drugod, in se v prvi versti obrnem spet do Vas in ponižno prosim, naj Vas je še draga volja, enemu ali drugemu dobrotniku (dobrotnici) obrniti misel tudi na našo cerkev za kaki milodar. Kakor naj bolje veste in znate, mi skusite dobrotljivo še kaj pridobiti. Ne štejte mi v zlo te prošnje, ki izvira le iz resnične potrebe itd.

V Bohinski Bistrici, 18. sveč. 1881.

Janez Mesar, župnik.

Pristavek. Znano nam je že davno, da vsi gospodje, kateri cerkve zidajo, imajo velike pritežnosti in silne skerbí, ter pridejo včasí v take zadrege, da skoraj ne vedó, kaj početi ali kam se obrniti. Ravno v tem je pa prav draga priložnost zasluženja za gospode zidavce same in pa za tiste, ki jim iz zadržg pomagajo. Sv. Nikolaj, patron v Bohinski Bistrici, ki je sam v svojem

življenji tako rad pomagal družinam iz težave, bo gotovo pomagal tudi tistim iz njihovih pritežnost, kateri se bodo spomnili njegove nove hiše, cerkve v Boh. Bistrici, da se doverši in ozališa. Vr.

Bosanske zadeve med Avstrijo in Rimom, kakor pišejo, so srečno dognane. Trije škofje z nadškofom v Sarajevu imajo katoliško Cerkev vrniti v Bosni in Ercegovini. — O vzhodnji od Rima ločeni cerkvi je tudi dogovor med vlado in carigradskim patrijarhom; upajo pa, da Bosna-Ercegovina dobi samovpravnost, to je, da ne bode podveržena razkolnemu patrijarhu v Carigradu, kakor je tudi v Bulgariji, ki ima zdaj svoj lastni tako imenovani „eksarhat“. Tako se gerška razkolna cerkev vedno bolj drobi, in to je novo upanje za katoliško Cerkev, ki na Jutru pri novih okolišinah in pri vsih zadržkih vendar novo moč dobiva, kakor se tudi sv. Oče Leon XIII v svoji Cerkvijo z vidnim vspehom silno pečajo za Slovane na vzhodu. Morebiti od časov sv. Cirila in Metoda do zdaj se ni toliko v Rimu delalo za Slovane, kakor ravno zdaj. Sv. Oče govore v encikliki in o drugih prilikah, akademije v rimskih zborih, bukve in brošure o Slovanih prihajajo na svetlo, dogovori z veliko Rusijo vspešujejo. Čas velikega zedinovanja prihaja, kakor je upati: Bog daj srečo!

V Berber-u, 24. pros. 1881. V 25 dneh sem iz Kaire do sem prišel s tovaršijo 16 oseb, in tu sem našel parobrod, ki mi je poslan po prevzvišenem povelji kedivovem (namestnega kralja), ki me ima v 3 dneh v Hartum pripeljati. Našel sem tukaj St. (nekdanjega gojenca v Ljubljani), ki ga bom seboj vzel in oskerbel z Božjo pomočjo. Iz Hartuma Vam bom pisal. Med tem molite za-me in za moje. Daniel, škof.

Op. Listnica, ki je bila 10. sveč. v Siut-u (Asiutu), 12. v Aleksandriji in 19. v Ljubljani, se čisto zлага z uno v zadnji „Dan.“ iz Suakin-a ob Rudečem morji, ki omenja, da v 13—14 dneh utegnejo biti v Berber-u, zopet ob Nilu, kamor je prišel vladni egiptovski parobrod po milostnega škofa Daniela Komboni-a in tovaršijo. — Umazani Gambetta s svojimi framasoni v Parizu, kakor tudi bizmarkovci, naj bi se od „turka“ učilišpodbnega obnašanja do katoliške hierarhije.

Na pepelnico.

Čujte verni, kaj velijo
Mašnik, ko vas pepelijo:
Presunljivo govorijo:
Človek! pomni, da si prah,
V prah te pahne smert na mah!

Te svarijo, berhka mladež,
Naj si preveč ne dopadeš;
Kaj je s cvetjem dobro znadeš:
Danes cvete in diši;
Jutri kosa ga kosí.

Vaju učijo, mož in žena,
Da zadosti ni nobena
Proti smerti moč jeklena:
Hrast se še viharju vprè, —
Slab červček ga podrè.

Starim resno vest budijo,
Naj za trugo berž skerbijo,
Z Bogom pa poštev storijo,
Ker čez glavo jim že smert
Devlje svoj mertvaški pert.

S prahom pojdemo na glavi
Proti večni očetnjavi;
Kličimo si drevi in davi:
Človek! pomni, da si prah,
V prah te pahne smert na mah!

P. Š.

Razgled po svetu.

Prusko. (*Bizmarkova čudna nrvnost in pijanci.*)
Mnogi listi si dajejo marsikaj opraviti z Bizmarkom, ki pripravlja neko novo postavo zoper pijančevanje. Po pravici pristavlja „Unità“, da Bizmark bi za dosego tega cilja veliko bolje storil, ako bi pregnane škofe in duhovne zopet spravil na njih sedeže. Te je postavil Bog za vladanje svoje Cerkve in oni so vse drugači, kakor ministri in zbori, zmožni zatirati v ljudstvih pijančevanje in jih napeljevati k zmernosti in treznosti.

Ravno postni pastirski listi pogosto obravnavajo zmernost in treznost ter razkazujejo, kolika pregreha in nesreča je pijanost, in kdo vé, kaj bi že bilo z narodi, ako bi z vsih katoliških léc tolikrat ne donéle svarila zoper požrešnost in pijanost, ako bi katoliški katekizmi in šole vedno ne svarili mladih in starih pred to prestudno pregreho.

Tako n. pr. Ivrejski škof Riccardi v svoji letošnji postni pastirnici govori o duhu zmernosti in treznosti. Pripoveduje v vvodu, kako so iskali nekdanji Špartanci svojo mladino odverniti od pijanštva. Napojili so z vinom nekega suznja, in ko je bil gerdo pijan, so ga pokazali svojim sinovom; menili so, da mladi bodo z grozo in naj večim studom napolnjeni zoper omenjeno pregreho, ko bodo pri tem suznju vidili, kako gerd da je človek v pijanosti.

To je bilo gotovo divjaško početje, upijaniti enega reveža, da bi druge pred pijanostjo strašili; greh se ne sme z grehom zatirati, satan ne s satanom izganjati. Res pa je, da pijan človek pri vsakem pametnem človeku grozo in gnjus budi. Imenovani višji pastir toraj pijano človeško zvér popisuje in pravi: „Poglejte ga: rujavo-rudeč v lica; obraz trapast; oči šterlé, kakor bi mu hotle skočiti spod čela; roke rogovilasto mahedrajo; gredoč se opoteka; usta berbljajo, kakor bi otrobe vezal; vse to je znamenje zmedenosti, ki ima v posesti njegovo glavo od vinskega dima... Ali je to človek, postavljeni kralj vesoljnemu svetu? Je li ta tisti, ki se oziraje po svetu razmore reči: jaz sem večí nad vse to? Kje je žarek razuma, ki ga povzdiga nad zverine? Kje so njegove visoke misli, kje blagodušnost njegovih občutkov?

Nadalje popisuje, kaj je pijančevanje v obliči sv. vere, skazuje da je smertni greh, pa kako je pijanec navadno tudi nečistnik, kaj se vsled tega grozovitega godernjá, preklinja, kvantá, igrá, počenja po kerčmah in gostilnicah... Kolike so tudi telesne škode za gospodarstvo, za družino, drugim in sebi! Pijanci so velikrat brezvéstni goljufi, neusmiljeni žaljivci, zapravljaljivci tujega denara ter tatovi, katerih pregrehe v nebo vpijejo, ker dolžni so krajačem, čevljarjem, bukvarjem, poslom, celó sirotam, cerkvam itd., njih zaslužek dostikrat leta in leta prideržujejo, utegujejo, velikrat pa tudi s tacimi kervavimi dolgovi na duši v večnost grejo. Pijanec pozabi svoj stan, svojo čast, svojo vrednost; oskruni in ogerdi sebe in svoj stan, dela škodo in pohujšanje na vse strani. Prav bi imel toraj Bizmark, da iše s postavo omejiti pijančevanje, — samo naj se spreoberne tudi sam, naj bo pravičen katoliški Cerkvi, katoliškim škofom, duhovnom in podložnikom; njegovo sedanje početje

zoper katoliško Cerkev, škofo in duhovstvo pa je tudi „pijanost“ — in sicer dušna pijanost, v kateri ne prevdari strahovitih krivic, ktere dela katoliškim podložnikom.

Prusko. Pruska jeklena terdoba in merzlota nadaljuje svojo „kulturno borbo“, to je, preganjanje in tlačenje katoličanstva. Izverstni Windthorst je 16. t. m. pobijal neusmiljeno postavo, po kateri je katoliškim duhovnom priperta državna plača. V obliči vse dežele, je rekel, je bilo nedavno poterjeno, da pruski katoličani nimajo svobode v zverševanju svoje vere. Prašal je: ali hočejo še dalje obderžati tako krivično postavo, ki vse katoliško duhovstvo oplenuje prihodkov, ktere imajo dobivati iz državne blagajnice? Še celó tistim možem, ki so v pokoju, ki torej ne morejo več skazovati upora proti (znanim majnikovim Cerkvam sovražljivim) postavam, država odteguje plačo in jih pusti stradati! Državna vlada je večkrat priznala, da majnikove postave predaleč segajo, da drezajo v notranjstvo Cerkve, — in vendar zahteva, da naj postavi pokoršino skazujejo močje, ki pa nočejo delati zoper svojo vést. Puhloglavci so sanjarili o nekaki državini časti, ki ne more dopustiti, da se nepokornim denar izplačuje; toda deželni zbor naj si je vendar svést, da državina čast pred vsim zahteva, da pravo in pravica gospoduje v deželi. Katoličani ne mislijo pred krivičnimi vladinimi tirjanji odjenjati, ako bi jim bilo tudi za lakoto umreti; v nebo vpijoči stan, da protestanški pridigarji svojo plačo dobivajo, naši duhovni pa morajo stradati, poslednjič mora jenjati. Govornik je sklenil s prošnjo, naj se njegov predlog sprejme. Pruska vlada, pruski prostomišjaki, pruski konservativci — vse je molčalo pri neoveržljivi resnici, nobena duša se ne oglasi k govoru proti Windthorstu... Ali so pa sprejeli predlog? O kaj še! — Poslanec Reichensperger jih je k temu še svaril, da liberalci se ne bodo mogli pritožiti, ako jim nekega dne rudečkarji njih premoženje uplenijo in njih plače ustavijo; sej gospodje sami niso bolje delali. Slišali so še druge gorke, pa vse zastonj: Windthorstov predlog je bil odbit pri glasovanji!

Egipt. Egiptovski kedive (namestni kralj) Mehemed Tefik s svojo vlado je terdno sklenil sužnjost ter baurantanje z zamurci zatreti. Dal je ukaz, po katerem bota kaznovana prodajavec in kupec ljudi. Sostavljen je poseben odbor, kateri ima po vsi deželi čuti in stražiti, da ostudni džellabi (kupčevavci z ljudmi) ne bodo mogli vlačiti zamurcev iz srednje Afrike in jih prodajati po egiptovskih mestih. Dobil je odbor od vlade kardelo pešcev in konjikov pa potrebno število velbludov, ter obstavlja glavne kraje po deželi, koder so džellabi prisiljeni s svojimi karavanami hoditi. Ako bode vlada stanovitna, gotovo se bo ostudno kupčevanje z ljudmi saj vtesnilo, če tudi ne čisto zaterlo.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

1. sušca. S. Albin. — 2. Pepelnica. S. Simplicij, papež. — 3. S. Kunigunda. — 4. Spomin ternjeve krone N. G. J. Kr. S. Kazimir. — 5. S. Evzebij. — 6. Perva postna ali pepelnica nedelja. S. Fridolin.

Zahvala:

Moja sestra, mati treh otročičev, je bila tako nevarno zbolela, da je bil zdravnik v dvomu, če bo pri življenji ostala; v ti veliki sili smo se z zaupanjem

obrnili k Naši ljubi Gospej presv. Serca. štirnajsterim pomočnikom v sili, in sv. Antonu, s tem, da bomo očitno zahvalo naznanili. Čast in zahvala Bogu, Naši ljubi Gospej, štirnajsterim pomočnikom in sv. Antonu: zboljšalo se ji je; ker pa še ni čisto zdrava, prosim, naj bo še v molitev priporočena za popolno zdravje.

V Teržiču, 21. sveč. 1881.

J. K.

V molitev priporočeni:

Za rešenje iz silnih zadržg v časni rečeh na prošnje N. lj. G. in sv. Jožefa se nekdo priporoča v bratovske molitve. Ako bo uslišan, hoče zahvalo razglas. in z darom N. lj. Gospej v Davčah hvaležnega se skazati. — Neki duhovni pastir v dober namen. — Mati, 19. t. m. hudo zbolela, od otrok serčno priporočena v bratovsko molitev in gg. duhovnom v „memento“, da bi na prošnje N. lj. Gospe in sv. Jožefa ozdravela, kar hočejo hvaležno razglasiti, ako dosežejo. — Pri nevarni slabosti, ki se nekemu gospodu vsled pregretja in prehlajenja v duhovski službi ponavlja, se č. gg. duhovnim tovaršem v „memento“, udom bratovšine N. lj. G. pa tudi v molitev priporoča. — Prav nevarno bolna žena. — Nekdo, ki je vero zgubil, za spreobrnjenje. — Bolna oseba, ki se moti, da bi mogla prevideca biti. — Sestra živo priporoča očeta in brate za resnično popoljšanje, pa sebe za pravo poterpežljivost.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

1. sušca. S stoterimi in tisučeri rečmi se človek utegne pečati in kratkočasiti; pa brez Boga nikoli ne bo nasiten. Kaj tedaj imaš na zadnje od nespametnega razsajanja in pustovanja?

2. Zguba časa — zguba večnosti.

3. Ako v mojem sercu gospoduje ljubezen do Boga in bližnjega, sem angelj v obliči Božjem; ako pa ljubezen samega sebe in sveta v meni vlada, sem satan. (Sailer.)

4. Pohlevna beseda vniri prevzetne serca.

5. Kdo je res junak? Odgovor: Kdor samega sebe zna premagati.

6. Kdor nasleduje le svoje počutne želje in se stori njih sužnjega, ni vreden človek, ampak zvér imenovan biti.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Zlata poroka je bila pretekli torek v Ternovski cerkvi. Čez 50 lét sta bila v novo poročena zakonska: Primož Marinko, brat ranjc. župnika Marinkota, in Reza Doberlet. Ob 8 je bila sv. maša. Med mašo sta bila spoštovana zlatoporočena pri sv. Oblajilu in po maši so čast. g. fajmošter opravili še druge ginjive molitve in obrede, poslednjič je bila zahvalna pesem. Pridne in dobro izurjene pevke so med drugimi pele tudi lepo pesem od ženitnine v Kani galilejski. Ljudi je bilo veliko pričujočih in mnogi so bili do solz ginjeni. Živa sta še dva sina, Andrej in Jakop, ki sta bila pričujoča. Zvečer se je slovesnost zveržila z zmerno večerjo, pri kateri so bili znanci in sorodniki.

Popravek. V zadnji „Danici“ v drugi pesmi naj se bere: „Stvarém dohaja barve kras“, namesto: „Stvarém dohaja Cerkve kras“.

Spis: Trojna božja pot s ss. Stopnjicami na Kranjskem prinaša „Danica“. Spisavec gosp. Ant. Zlogar je v začetku povedal, kaj je s spisom namerjal in iz dosedanjšega morejo čast. gospodje že nekoliko soditi, ka-

košno je delo. Stavljena tvarina čaka za posebni odtis ter bodo majhne bukvice, pripravne za obiskovavce omenjenih božjih potov in posebej za pobožnost na ss. Stopnjicah, za kar pridejo na koncu posebne premišljevanja in molitve. Prav bode, ako se čč. gg., ki so na krajih ss. Stopnjic, oglasijo in vredništvu naznanijo, koliko iztisov bi hotel vsak vzeti, ker po tem se bode ravnalo število iztisov. Se vé, da knjžica bo toliko cenejši, kolikor več se jih bo oddalo. Zamore se pa tudi še stavek razdjati, ako bi se nihče ne oglasil.

Ozbičevi podobi Marije Device ste bile v poprešnji številki „Zgod. Danice“ na tanko popisani. Zdaj ste ti dve prelepi podobi viditi v prodajalnici Ane Hofbauerjeve, in sicer ena je zunaj za steklom, druga pa znotraj v prodajalnici. Kdor bi enako podobo (kip iz angleškega marmor-cementa) želel imeti, n. pr. za Šmarnice, se lahko oberne do g. Matija Ozbiča v Kamniku in poslal mu bo dotične fotografije. — Opomnimo naj o tej priliki še to, da gospá Hofbauerjeva ima v svoji obilni zalogi tudi mašnih mnogoterih paramentov, mašnih plajšev, pa raznih družih cerkvenih reči na prodaj.

Skerb za pravost (čednost) mladine. V shodu srenjskega zbora na Dunaju se je pritožil dr. Lindner zaradi mnogoterih načinov, po katerih se po Dunaju mladina zapeljuje in pohujšuje. Med drugim je zavračal na izlozbe po štacunah, po katerih se prikazuje naj ostudniši nespodobnost z razuzdanimi in nečistimi teksti. Lindner nasvetuje, naj bi šolski odbor to stvar prevdarjal, kako bi se dala viši opravičena oblast nagniti, da odvrta vse, kar pači občinstvo. — Dunajska liberalna šola je preveč grešila; nekaj je že sicer to, če nevarnost spoznava, če prepad vidi; ni pa še verjeti, da bi jo bila volja resno pogledati, za katerim germom škrat tiči, ter ga panati.

Lahko zaslužil! Akademija v Čikagi je bila postavila darilo 100 dolarjev za naj boljši pomoček, kako pregnati miši? Darilo je bilo prisojeno nekemu, ki je odgovoril z besedicama: „Pomnožiti mačke“.

Kako dela skopuh svoj testament. Skopuh na smertni postelji pokliče svojega pisarja, si popravi vajšnico in reče:

Zapišite vvod, drugo bom vam sam narekoval.

Pisar zapiše vvod: „Zapustim, dám, izročim, prepustim...“ piše in ob enem govori mož postave.

Kaj pa še! kaj pa še! kriči skopuh in mu urno besedo preséka. Vsega tega nič! Nikoli ne bo moja volja, da bi komu kaj „zapustil, dal, izročil...“ Tega bi ne mogel nikakor storiti!

Prav modro, odgovori notar, in malo pomisli, kako bi navadni vvod spremenil. Ali naj morebiti postaviva: „Posodim do sodnjega dne?“

To pa, to! zakliče skopuh, — pritežnost je odmaknjena in poslednja volja se doverši brez prideržka.

Kaj praviš pa, spoštovani bravec, kakošno pohvalo in plačilo je dobil pa pri precej nasledujoči sodbi skopuh za tako ljubezen do bližnjega, ki še na smertni postelji nikomur nič ne privoši?

Iz katoliške družbe. Tombola poprejšno nedeljo je bila dobro obiskana, vse živo in veselo. Gospod Flis je preizverstno popisoval, v čem je prava veljava ali pa neveljava pri človeku. — Poprejšnjo sredo — večer je gospod Keržič dokončal ginljivo razpravo o r. Kolpingu. To sredo pa je g. prof. Marn prav živo skazoval, kako se v vsem katekizmu, v vsih cerkvenih obredih, v vsi cerkveni zgodovini razodeva povsod „trojstvo“, presv. Trojice znamenja.

† Č. g. Fr. Svetličič, župnik v pok., je 22. t. m. v Ljubljani umerl. R. I. P.

Novo armensko semenišče v Rimu bode na povelje sv. Očeta vstanovil novi kardinal Hassun. V tem vstavu se bodo gojenci, zveršivši nauke patrijarhovega šemeniša v Carigradu, učili modroslovja, bogoslovja in cerkvenega prava. — V Carigradu se bliža konec zadnjega ostanka armenskega razkolstva.

Sveto leto. Dvajstega teza meseca je sv. Cerkev obhajala obletnico izvoljenja Leona XIII. Ta dan so sv. Oče v Rimu, ko so jim kardinali častitali, napovedali, da bodo oklicali veliko sveto leto za odvernjenje stisk, ki Cerkvi žugajo, in za razširjenje misijonov.

Dunaj. Dobro znamenje za boljši razmére v prid katol. Cerkev je to, da je dr. Karol Werner, profesor na bogoslovskem oddelku dunajske univerze, dobil naslov ministerijalnega svetnika. S tem je zopet obstavljena služba posebnega poročevalca za katoliške zadeve v ministerstvu za bogočastje in nauke. Do zdaj od delj časa je bilo v tem oziru slabo oskerbljeno za cerkvene in duhovske zadeve.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Po čast. g. Ž. Bohincu 10 gld. — Ms. M. Potočnik 5 gl. — Pn. g. kan. A. Zamjejc 5 gld. — Č. g. zakristan Jak. Dolenc 3 gl. — Iz Železnikov po č. g. Koblarji 1 gl. — Č. g. J. A. 2 gl. — Č. g. J. P. 1 gl. — Več oseb 70 kr. — J. O. 1 gl.

Za katol. družbo: Z Brezovice po č. g. župniku 3 gl. 60 kr.

Za Zagreb: Č. g. Lomberger 2 gl.

Za bosniške sirote: Železniška šolska mladina 73 kr.

Za bratovšino N. lj. Gospe presv. Serca: Jan. Marčič 1 gl.

Za Bosno: Marija Otoničar 30 kr.

Za sirotišnico v Banjaluki: Neimenovan duhoven 2 gld.

Za sv. Očeta: Iz Selc po č. g. župniku 6 gl. 2 kr. star. den. in 36½ kr. n. v. — Od duhovnije Zlatopoljske 4 gl. 10 kr. — Iz Železnikov 1 vel. in 4 mali tol. po č. g. Koblarji. — Preč. g. prof. J. K. 3 gl. — Horjulska fara 4 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Iz Železnikov za tab. 1 gld. — Naročniki „Čvetja“ 105 gld. izročeni po č. P. Jožefu pn. g. kan. Urhu. — Gospa Hel. Fajenec 2 gl.

Za afrikanski misijon: Z Brezovice č. g. župnik J. Potočnik 2 gl. — Č. g. Andr. Balant 5 gl. — Vranja peč 1 gld. 15 kr. — Zlatopolje 1 gl. 30 kr. — Gospa Hel. Fajenec 3 gl.

Za misijone oo. Trapistov med Kafri: Č. g. J. A. 1 gld.

Za Ratisbona v Jeruzalemu: Neimen. duhoven 1 zlat.

Za sv. Detinstvo: Iz Žaline po č. g. župniku 4 gl. 20 kr. — Z Iga neimenovan 2 gl. 40 kr. — Deležniki iz bobinske Bistrice 20 gl. — Iz Presarja 4 gl. 55 kr. — Iz Cerkljan po č. g. dr. Marinku 14 gold. — J. O. 1 gl. — Iz Železnikov po č. g. Koblarju 1 gl.

Za bratovšino presv. Rešnjega Telesa: Po preč. g. kan. P. Urhu 54 gld. 85 sld. — Iz Osilnice 10 gld. — Župnija Preska 1 gl. — Župnija Stari Terg pri Ložu za lansko in predlansko leto 60 gl. 40 sld. — Župnija Raka 36 gl. 35 sld. — Č. g. J. Jerič 1 gld. — Marija Jerič 50 sld. — Župnija Lesce 5 gl. — Darilo iz Leš po č. g. župniku 20 gl. — Duhovnja Zlatopolje 8 gl. 50 sld.